

Մըրկանք ըզտանձն խոցեցին.
Մինչ հասանէ կայր անասան.
Ընկուզն ունայն ու փաստանան.
Նուշ ու փնտուխն փաղցրացան:

Նուռն այլ իբաց գիագար ակոռն,
Անարայն ի ծառն կախեցան.
Սերկելին դեղնեցաւ.
Դեղձն ի ծառին քուլցաւ անկաւ:

Նառինն քուռինն լիմունըն գայ.
Եւ գարդ մորտան բառն բանայ.
Թէ այդ հեծել տէր որ անցաւ.
Կու գայ խաղողն գովական:

Ով յիմար գրիչ վարդան.
Փուրթով գրեց գտադերս որ կան.
Մեղուցեալ եմ ես անարժան.
Քրիստոս յիշեայ քու սուրբ ատեան:

Հ. Տաշեանի ձեռագրաց ցուցակէն ծանօթ է Վարդան մը որ զրած է տաղեր, նաեւ Վարդան երէց տաղասաց մը. կայ նաեւ Վարդան բաղիչեցին, սակայն ղժուար թէ կարելի ըլլայ ներկայ տուեալներովս վերի Վարդան տաղասացը նոյնացնել ատենցմէ մէկին կամ միւսին հետ:

* * *

Բ. - ԳՐԻԳՈՐ ԱՔԵՂԱՅ

Այս հեղինակէն ինծի ծանօթ են երկու տաղեր, դարձեալ Անտոնեանց թիւ 205 ձեռագրէն: Իր մասին ոչ մէկ ծանօթութիւն ունիմ:

Հոս կը ներկայացնեմ մէկը իբրեւ ճաշակ:

ՏԱՂ ԼԱԻ ԵՒ ԳԵՂԵՑԻԿ ԵՒ ՊԻՏԱՆԻ Է

Է վայրի հաւիկ մը բռնած
Ու դրած զինքն ի նեղ զրնտան.
Լալով ասէր — զիս հայցեցէք
Բաժանեալ ընկերացս, որ չեմ երամս:
Սրտաբեկեալ միջակոտոր քար չունիմ
Ի՞նչ լինիմ գերիս:

Եթէ նուշ ու շաքար խառնեն
Բերեն կերակուր գորն ինձ կու տան,
Չուրախանար սիրտս
Բաժանեալ ընկերացս, չեմ յիմ երամս.
Սրտաբեկեալ եմ միջակոտոր...

Ձի սայ եհան գմեղ ի դրախտէն.
Յորժամ կերաւ ըզնայ Ադամ.
Փակեցաւ դուռն դրախտին.
Կըրկին խաղողն իբաց մարդկան:

Տէր մեր Յիսուս Քրիստոս գգինին.
Առաքելոցն ի վերնատան.
Ասէ առէք արքէք յուսով.
Սա է արիւն իմ փրկական:

Ի գգայական եւ բուսական.
Եւ Աստուծոյ որդիք մարդկան.
Ամէնք ի մի բերան.
Օրհնեալ զահեղ բանն էական:

Խնդրեցի Աստուծոյ որ զիս ազատէ
Այս նեղ գնտանէս եւ տայ ինձ քեւ
Որ քոչիմ խառնիմ յիմ երամս
Սրտաբեկեալ եմ.....

Յայն ժամ լինիմ զինչ տղայն
Ի մօր գրկին խիստ անուշ ի՞՞քուն
Յայնժամ զարթնուն այս անոյշ քնոյն.
Յայնժամ ուրախացեալ խանդաղատէ.
Սրտաբեկեալ.....

Եկայք ինձ վայ տուէք
Երգողիս բանիս, Գրիգոր Աքեղիս.
Որ է զարիպուկ անտէր ի այսմ փաղիս
Ինչ լինի իմ գերիս, որ չեմ յիմ երամիս:
Սրտաբեկեալ.....

Անտարակոյս իրն է հայախառն օտարէզու տաղը «Տաղ Երուսաղէմի խիստ լաւ» որ կ'աւարտի.

Նուաստ Գրիգոր ոտից ձեր հող.
Միտքս խաչի է տեսանող.
Ձձեզ աղաչեմք տաղիս երգողք.
Ասէք քէ Աստուած ողորմի:

Գ. - ԵՂԻԱ ԵՊԻՍԿՈՓՈՍ ԲԵՐԿՐՅԷ

Նոր Զուղայի թիւ 130 նոտրդէր թղթեայ ձեռագրին մէջ որ կը բաղ-
կանայ զանազան նիւթերէ եւ տաղերէ, էջ 25ր կայ տաղ մը որուն խորագիրը
կարմրով գրուած է:

ՏԱՂ Ի ՅԱՐԳԵԼԱՆՍ ՈՒ ՎԱՍՆ ԱՆՁԻՆ

Ես մեղաւոր եւ անարժանս,
Ըզիայր Աստուածըն հաւատամ,
Յիսուս որդի նորա յուսամ,
Եւ ի սուրբ կոյսըն Մարիամ:

Ես անարժան ըզկարգս առի,
Հայրապետաց պարըն մտի,
Զօրըն ողբամ ողորմելի,
Լինի Աստուած ինձ ողորմի:

Ղալատեցայ եւ աշխարհս անկայ,
Ի սահմանաց նորա էլայ,
Զմեղս եւ գյանցանս արի քաւբայ,
Լինի Աստուած ինձ ողորմեայ:

Պատկառեցայ ու ասի մեղայ,
Զագիր բաներս որ ես տեսայ.
Եօքըն ամիս ի բանդ կեցայ.
Յանօրինաց մէջ բնակեցայ:

Ի դժոխոցըն վախեցայ,
Սաղայելէն ես սարսեցայ.
Զմեղս յիշեցի եւ տրտմեցայ.
Լինի քէ տէրն ինձ ողորմեայ:

Ի յարգելան բնակեցայ,
Զհեռն եւ զնախանձըն ըստացայ.
Ի յարուեստիցըն մերկացայ.
Ի յուսմանէս ես գրկեցայ:

Այսօր Յիսուս ինձ դատ արայ,
Ի դժոխոցն ազատ արայ,
Երկըրպագող եմք մեք նորա,
Քրիստոս Աստուած մեզ ողորմեայ:

Սաղմոսին ոչ լսեցի.
Մարգարէին մեծի Դաւթի.
Եթէ խոնարհըն բարձրացի.
Ի անբարտաւանըն խոնարհի:

Յէջմիածինն ես զընացի,
Զվաղարշապատ փաղաք տեսի.
Ի Գրիգորէ զկարգս առի
Հայոց մեծաց հայրապետի:

Կամաւ չեղայ Տէրն է գիտակ.
Որ բանս եղէ այս ինձ վտակ.
Մէջ յաշխարհիս եմ խայտառակ,
Բազմաց եղէ ես օրինակ:

